

DEVLETİ DEĞİL, İNSANI KORUMAK

“Haydi Dostlar! İş başma!...”

Bugüne kadar, devleti değil, insanı korumayı esas alsaydık, bugün, devlete, hukuk dışı yollardan talip ve sahip olanların zulmüne maruz kalmazdık. O halde, bugün ve gelecekte de insanı korumayı, temel hak ve özgürlüklerin önünü açmayı esas alıp, hukuku yaygınlaştırmalı, özgürlüklerin teminatı olmayı hedeflemeliyiz. Aksi halde, yarın da devlete yönelmiş siyaset dışı, hukuk dışı güçler ve organizasyonlarla uğraşmak zorunda kalabiliriz. Yani bir kere daha aynı yerden, yani fikhımıza mâlik olamadığımızdan dolayı ısırlabiliriz.

Geldiğimiz noktada, güzelce bir muhasebe yapmalıyız. Bugünlere nasıl geldik?

“Paralel” dediğimiz oluşum, önce hukuka ilgisizmiş gibi davrandı. Bu, toplumun siyasetçi, mürşid, önder ve öncülerinin genel tavrı idi. Her şeyi, devlet belirlerdi. Bu delikten geçen paralel yapılanma, hukukun ve yargının genleri ile oynadı. Önce, insanları, okullarında hukuka ihtiyacı duymayan(!) bir eğitimden geçirdi. Onlara, hukuktan, kul hakkından bahsetmedi. Hoş, devletin de bahsettiğine tanık olunmamıştı. “Devlet olma refleksi” değişmemişti. Kimi, toplulukları, hukuk dışı olarak ilân etti, kimini, hukukun dışına, yeraltına itti. Yargıdaki örgütlenmesini tamamlayınca da hukukun, genel, evrensel ilkelerini, kendi dışındaki oluşumları ortadan kaldırmak için kullandı. Nevzuhur, hukuk ve yargı kuralları ve kurumları oluşturdu, oluşturulanları şahlandırdı. Özel Yetkili Mahkemeler ve Gizli Tanıklık, bunların başlıcaları oldu.

Peki, bu arada, paralel yapının farkında olanlar ve olmayanlar, ne mi yaptı? Paralel yapının, devleti koruma refleksi altında yaptığı tüm hukuk dışı işlem ve eylemlere, zımnî de olsa destek verdi, savcılığını ilân etti. Yargılanan oluşumlar, devlete paralel olsalar da, uygulamalar, hukuk dışı, yargı dışı işlemlerdi. Göremediler. Göremezlerdi. Zira, siyaset ve kalkınma, her şeydi. Kalkınırsak, siyaseti başucu yaparsak her bir derdimiz hallolurdu. Kalkındık, siyasette tek parti iktidarına ulaştık, ama devleti kendileri için koruyanlar bizim adımıza değil kendi adlarına, hatta kendilerini teslim ettikleri güçler adına dizayn ettiler ve teslim ettiler. Bu teslimiyete engel olması gereken meşrû yapı, millî irade temsilcileri, bir başka ifadeyle işin hukuk ve adâlet kanadı, en baştan, olması gereken anlayıştan göçüktü...

Bakanlarımız, vekillerimiz, yetkili ve etkililerimiz Meclis kürsüsünden, meydanlardan, ekranlardan, paralel yapıya desteklerini açıkladılar. Paralel yapının, devlet denetiminde ve gözetiminde çalıştığını, ürettiğini, dolayısıyla masum olduğunu ilân ettiler. Ne istedilerse verdiler. Tabii ki, insanımız da önemli ölçüde, bunları da referans alarak, paralel yapıya, ‘hoşgörü’ ile baktı. Öyle ya, paralel yapı da dünyaya ve tabii ki siyaset dünyamıza, hoşgörüyü öğretmiyor muydu? İlginçtir, hiçbir şekilde bu hoşgörü sağlanamadı, sağlanamazdı da. Zira, bir yandan da hoşgörüyü baltalıyordu. Halk da paralel yapının okullarını, kurbanlarını, her bir faaliyetini “devletlu”lar gibi destekledi.

Tekrar, başa dönersek...

Siyaset kurumu, devleti ve kurumları değil, insanı, insan temel hak ve özgürlüklerini esas alabilseydi, insanların da özgüvenlerini artırmış, paralel devlet yapılanması hakkında bilgilenmiş olacaktı. Bir kısmının aklına, 'kul hakkı' gelecek, sınav kopyacılığı yapmayacak, bir kısmı, şantaj boyuna eğmeyecekti. Devletin meşrû kanadı, halkını, bu şantajlardan ve kul hakkının yenmesinden koruyamadı. 28 Şubat ve sonrasında, paralel yapılanmayı ifşâ eden çalışmalara, en basitinden, duyarsız kalan siyaset kurumunun günahını, bugün, halkımız çekmektedir. 15 Temmuz'da, ihanet şebekesinin dahli tartışılmaz, doğru, ancak bir doğru dava var; basiretsizlikler. Şimdi, epeyce bir insan, bu basiretsizliklerin kurbanı olarak, ya açıkta, ya gözaltında ya da tutukludur. Kuru ile yaş, birbirinden zor ayrılabilir. Önümüzdeki aylar ve yıllarda, bu insanlar, "işte biz, bugün, kanunları uygulayan bu insanların kurbanı olduk, onların besledikleri yapı, bizi, onları kandırdıkları gibi kandırdı" derse, mahkemelerde, hâkimler nasıl karar verecekler? Ortada bir suç varsa, bu suçun faileri kadar, azmettiricileri, iştirakçileri ve ihmalkârları da olacaktır ve olmuştur da. Ha, "şüpheli" durumu mu? Şüpheden, kim yararlanır? Şüpheden, devlet değil, insan, yargılanan insan, yani 'şüpheli' yararlanır. Eğer bugün, bunun tersi oluyorsa, bunun günahı, bu hukuk dışı tutum ve davranışları, kurumları oluşturan paralel yapı ve devletin diğer meşrû kanadı olan iktidarlara aittir.

Esasen, bu yazının amacı, suç failerini, ortaklarını, basiretsizlikleri ortaya çıkarıp dövmek de değildir. Amaç, bugüne kadar ihmal edilen, ıskalanan temel hak ve özgürlüklere ilgisizliğe, devlet karşısında, insanın kadük bırakılmasına işaret etmek (isyana değil, onu halk kitleleri bir gün 15 Temmuz'da olduğu gibi yapacak), hukukun yaygınlaştırılmasına imkân tanımayı yeniden gündeme getirmektir.

Yaşadığımız travma günlerinde, bu konuyu konuşmanın zorluğunu, elbette biliyoruz. Ancak, aydın, olayların sonuçlarını değil, sebeplerini konuşarak, çözüm önerilerini oluşturabilir. Kendimizi, sabahçı kahvesinde (ki sabahçı kahvelerinde bile yüksek değerlerde siyasi çözümler yapılıyor, tanışıyoruz) görmek yerine, düşünce kuruluşları, hukuk üretim zeminlerinde görüp, paylaşalım. Örneğin, Gezi olaylarında, tepkilerin terörize edilmesini değil de, sebeplerini konuşabilseydik, gençliğin bunalımını (onlara göre bunalım da değil) okuyabilseydik, dindar gençlik yerine haklarını bilen ve arayan gençliği önemseyebilseydik, belki gençliği Gezi'de bulmazdık. İnanmayabilirsiniz, ama denemedik ki... Denemenin, zamanının geçtiğini bugün siyasiler söylüyor, ancak, yapılan bir şey yok. Yerli yabancı şer odakları, böylesi sıcak günlerde, bunun düşünülmemesine, konuşulmasına imkân tanımıyor, engel olmak için her türlü şenaati deniyor.

Evet, soğukkanlılıkla artık sokaklardan içeri girmenin, düşünce üretmenin, insanımıza, unuttuğu haklarının anlatılması zamanı geçiyor. Vatanına, toprağına, bayrağına sahip çıkan bu güzide topluluğu, hukukla, adâletle buluşturmanın zamanı geçiyor. Allah korusun, başka kanlı-kansız darbelere karşı sadece iman kuvveti, tanka kafa atmak her zaman yeterli olmaz. Hukuk kuvveti, hukuka ve adâlete bağlılık, devlet karşısında, insanın hukuku, fikhî anlatılmalı.

Demem o ki, her darbe sonrasında, okumalarını güçlendiren, fikhına, hukukuna sahip çıkabilen insan hakları aktivistlerini, hukuk zeminlerini, yeni bir mücadele bekliyor. İktidar rehabetine son vermenin, hukuka, adâlete, yargıya sahip çıkmanın zamanıdır. Bu iş, tam da böylesi zor günlerde yapıldığında anlamlı ve onurlu olur.

Unutmamak lâzımdır ki, paralel yapılanma FETÖ, elindeki imkânları, devlet adına, devlet gücüyle kullanıyordu, kullandırılıyordu ve kullandı. Aynı gücü kullanamayan, hazır pişmiş aş bekleyenlerin bu mücadelede yerleri, mevzîleri olmadığını biliyoruz, ancak, yine de hatırlatmak istiyoruz. Geçmiş basiretsizlikleri, etkin mücadeleye, vatan savunmasına dönüştürebiliyorsak, hukukun yaygınlaştırılmasına da seferber olabiliriz. Üstelik bu yolda, Rabbimizin desteği unutulmamalı. İnsanımızın duaları da vatan savunmasına verilen destek kadar ulvîdir.

Haydi dostlar! İş başına!...

Muharrem Balcı